

Αριθμός 531/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2΄ Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Σακκά, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ιωσήφ Τσαλαριανή, Αφροκίω Θούα - Εισηγήτρια, Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου και Γεώργιο Αποστολάκη, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΑΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 29 Ιανουαρίου 2018, με την παρουσία και της γραμματέας, Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του ανααιρεσιόντος: Σ. Μ. του Ε., κατοίκου ... και προσωρινά Παραστάθηκε με την πληρεξούσια δικηγόρο του Ειρήνη Καλικατζάρου, η οποία ανακάλεσε την από 25-1-2018 δήλωσή της για παράσταση με το άρθρο 242 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ. και παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Της αναρεσβίβητης: Α. συζύγου Ε. Μ., το γένος Ε. Μ., κατοίκου Εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ανδρέα Αγγελίδου, με δήλωσή του άρθρου 242 παρ.2 του Κ.Πολ.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 16-2-2011 αγωγή της ήδη αναρεσβίβητης, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Κω.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 71/2013 του ιδίου Δικαστηρίου, η οποία διορθώθηκε με την 6/2014 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Κω και 98/2015 του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου.

Την ανάρριση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναηρεσιών με την από 30-12-2015 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πιάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Η πληρεξούσια του αναηρεσιόντος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τους ορισμούς του άρθρου 131 ΑΚ, όπως ισχύει μετά την τροποποίηση του με το άρθρο 16 του Ν.2447/1996 "η δήλωση βούλησης είναι άκυρη αν κατά το χρόνο που έγινε, το πρόσωπο δεν είχε συνείδηση τωνπραττόμενων του ή βρισκόταν σε ψυχική ή διανοητική ταραχή που περιόριζε αποφασιστικά τη λειτουργία της βούλησής του (εδ.1)," οι κληρονόμοι μπορούν, μέσα σε μια πενταετία από την επαγωγή, να προσβάλουν για έναν από τους λόγους της προηγούμενης παραγράφου τις μη χαριστικές δικαιοπραξίες που έγιναν από τον κληρονομούμενο ή προς αυτόν τότε μόνον: 1) αν κατά την κατάρτιση της δικαιοπραξίας ακρεμούνσε διαδικασία για την υποβολή του κληρονομιούμενου σε δικαστική συμπαράσταση λόγω ψυχικής ή διανοητικής διαταραχής, που δεν πρόλαβε να ολοκληρωθεί ή αν μετά την

κατάρτιση ο κληρονομούμενος υποβλήθηκε σε δικαστική συμπαράσταση για την παραπάνω αιτία 2) αν η δικαιοπραξία καταρτίσθηκε ενόσω αυτός βρισκόταν έγκλειστος σε ειδική για την κατάσταση του μονάδα ψυχικής υγείας 3) αν η κατάσταση που επικαλούνται οι κληρονόμοι προκύπτει από την ίδια τη δικαιοπραξία που προσβάλλεται (εδ.2)". Από τη διάταξη του εδ.1 του άρθρου 131 ΑΚ συνάγεται ότι η δήλωση είναι άκυρη, αν κατά το χρόνο που έγινε, ο δηλών, από τις παραπάνω αιτίες δεν είχε συνείδηση των πράξεων ή λόγω ψυχικής ή διανοητικής διαταραχής, δεν είχε έλλογη κρίση, που να του επιτρέπει να προσδιορίζει ελεύθερα τη βούλησή του με λογικούς υπολογισμούς και βρισκόταν σε αδυναμία να διαγνώσει το περιεχόμενο και την ουσία της δικαιοπραξίας που επιχειρεί και τις συνέπειες που θα προκύψουν από αυτήν. Η ακυρότητα των δικαιοπραξιών του κατά τα παραπάνω ανικάνου λόγω ψυχικής ή διανοητικής διαταραχής είναι απόλυτη, ώστε οποιοσδήποτε έχει έννομο συμφέρον δύναται να την προσβάλλει. Περαιτέρω η εφαρμογή του δεύτερου εδαφίου του ίδιου άρθρου με την οποία τίθενται περιορισμοί στο δικαίωμα των κληρονόμων, να επικαλεσθούν την ακυρότητα των δικαιοπραξιών που κατήρτισε ο κληρονομιούμενος από αυτούς, ενώ βρισκόταν σε μια από τις προαναφερόμενες καταστάσεις ανικανότητας, προϋποθέτει δικαιοπραξίες επαγχείς (μη χαριστικές) δηλαδή δικαιοπραξίες με τις οποίες η προσπόριση περιουσιακού οφέλους (επίδοση) έγινε έναντι αντάλλαγματος. Οι χαριστικές δικαιοπραξίες του κληρονομιούμενου, δηλαδή εκείνες με τις οποίες η επίδοση έγινε χωρίς αντάλλαγμα, δεν εμπέδουν στη ρύθμιση αυτή, αλλά αρκεί για την προσβολή τους η συνδρομή των όρων του πρώτου εδαφίου του ίδιου άρθρου. Περαιτέρω χαριστική δικαιοπραξία, είναι και η προβλεπόμενη στο άρθρο 1509 ΑΚ σύμβαση γονικής παροχής, αφού η παροχή αυτή γίνεται χωρίς αντάλλαγμα και χωρίς την ύπαρξη σχετικής προς τούτο νομικής υποχρέωσης των γονέων. Ο χαρακτηρισμός της ως δωρεάς, μόνον κατά το ποσόν που υπερβαίνει το επιβαλλόμενο από τις περιστάσεις μέτρο, δεν μπορεί να στηριχτεί αντίθετη εκδοχή, καθ' όσον η μη ένταξή της έως ένα βαθμό στην έννοια της δωρεάς αποσκοπεί στην απαλλαγή της από ορισμένες δυσμενείς συνέπειες των δωρεών, όπως είναι η υποβολή σε τόπο, η βαρύτερη φορολόγηση και ιδίως η δυνατότητα ανάκλησης. Δεν ήταν, αντιθέτως, σκοπός του άρθρου 1509 ΑΚ να υπαγάγει στις επαγχείς δικαιοπραξίες μέρος των γονικών παροχών, οι οποίες έτσι υπόκεινται, σε όλα τους την έκταση στη ρύθμιση του πρώτου εδαφίου του άρθρου 131 ΑΚ (ΑΠ372/2015).

Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο δέχθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, όπως προκύπτει από την επισκόπησή της (αρθρ.561 παρ.2 ΚΠολΔ), κατά το ενωφέρεον την αναρεπτική διαδικασία μέρος, τα εξής: "Η ενάγουσα (ήδη αναρεσβίβητη) είναι κόρη του Ε. Μ. του Σ., ο οποίος απεβίωσε, στις 22-9-2010, στην ... και κατέλειπε την υπ' αριθμ ...23-5-1994 δημοσία διαθήκη του, που συντάχθηκε ενόπνιος της Συμβολαιογράφου Καλίνουα Α. Κ. δύναμει της οποίας εγκατέστησε ως κληρονόμο του αρχικά την σύζυγο του και μετά τον θάνατο αυτής την ενάγουσα σε μία οριζόντια ιδιοκτησία, ήτοι μια ισόγεια κατοικία και το οικόπεδο αυτής που βρίσκεται στον Παρ' όλα αυτά με το υπ' αριθμ. .../28-9-2009 συμβόλαιο γονικής παροχής ακινήτων της συμβολαιογράφου Καλίνουα Α. Κ. που νόμιμα μεταβιβάρθηκε στα οικεία βιβλία του αρμοδίου υποθηκοφυλακείου, φέρεται να μεταβιβάζει στον εναγόμενο γιό του (ήδη ανααιρεσιόντα) την ψλή κυριότητα, (παρκαρτηθείσας της επικρατίας αυτού από τον ίδιο και σε περίπτωση προαποβίωσης του από την σύζυγο του), στο προμνημονευθέν ακίνητο η περιγραφή του οποίου έχει ως εξής:...". Στη συνέχεια το Εφετείο, αφού περιγράφει το ακίνητο, συνεχίζει: "Ακολούθως, η μητέρα των διαδίκων Μ. Μ. με την με αριθμό .../30-9-2010 Πράξη Δήλωσης του Συμβολαιογράφου Καλίνουα Π. Χ. που μεταγράφει νόμιμα παρατήθηκε τον δικαίωματος της επικρατίας με συνέπεια ο εναγόμενος να καταστεί πλήρως κύριος του επίδικου ακινήτου. Κατά τον χρόνο συντάξεως

του συμβολαίου γονικής παροχής ο πατέρας των διαδίκων ευρισκόταν σε διαρκή στήριξη της χρήσης του λογικού εξ αιτίας πνευματικής νόσου, διότι έπαυσε από γερωντική άνοια τουλάχιστον από το 2007, δεδομένου ότι για το προηγούμενο χρονικό διάστημα η ενάγουσα δεν επικαλείται ούτε προσκομίζει βιβλίαρνο υγείας του ή άλλα στοιχεία. Τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά και ιδίως το κρίσιμο γεγονός ότι ο αποβιώσας πατέρας των διαδίκων κατά το χρόνο συντάξεως του επίδικου συμβολαίου γονικής παροχής δεν είχε την ικανότητα συνειδήσεως των πράξεών του, εξ αιτίας της νόσου από την οποία έπαυσε, επιδεικνύοντας συμπεριφορά που δεν συνάδει με συμπεριφορά φυσιολογικού ανθρώπου, αποδεικνύονται με πληρότητα ιδίως από τη σαφή και μετά λόγου γνώσεως ένορκη κατάθεση του πρωτοδικούς εξετασθέντος μάρτυρος αποδείξεως C. Β. J., γνωστού της οικογένειας της ενάγουσας ο οποίος κατέθεσε ότι ο πατέρας σταδιακά από το 2005 και μετά έως το καλοκαίρι του 2009 εμφάνισε συμπτώματα γερωντικής άνοιας, ειδικότερα δεν ήταν σε θέση να αναγνωρίσει πρόσωπα, δεν είχε επαφή με το περιβάλλον, κάποια φορά είχε χαθεί και έρχιζε βοήθειας από τρίτους μη μπορώντας να εξυπηρετήσει τον εαυτό του, είχε σύγχυση, δεν γνώριζε ονόματα και "ζούσε στο παρελθόν, μιλούσε για τον πόλεμο" και σε κάθε περίπτωση δεν είχε την ικανότητα να διαχειρίζεται και να παίρνει μόνος του αποφάσεις, ειδικά για την διαχείριση της περιουσίας του και την μεταβίβαση της και την οποία κατάθεση το Δικαστήριο θεωρεί αξιόπιστη, διότι η κατάθεσή του ενισχύεται και από τα ακόλουθα αποδεικτικά στοιχεία και συγκεκριμένα από: 1) την από 10-1-2011 ιατρική γνωμάτευση του νευρολόγου Α. Ε. που εξέτασε τον αποβιώσαντα την 2-7-2007 2) το υπ' αριθ .../2-3-2010 εξήγητο του ... με διάγνωση νόσου γερωντική άνοια 3) το υπ' αριθ .../16-2-2009 παραπεμπτικό του ιατρού Γ. Ν. για την νόσο αλτσχάιμερ 4)το από 12-10-2011 εξώδικο του ιατρού Β. Β.. Εκ των εγγράφων αυτών προκύπτει ότι ο αποβιώσας παρουσίαζε τα συνήθη χαρακτηριστικά των πασχόντων από γερωντική άνοια δηλαδή απόλυτα συνειδήσεως, μέτρια διαταραχή του προσανατολισμού ως προς τον τόπο, χρόνο και ταυτότητα, διαταραχή της μνήμης, καθόλο το χρονικό διάστημα από το 2007 μέχρι και το θάνατο του (22.9.2010), με τις οδηγίες των θεραπόντων ιατρών του, τελούσε υπό θεραπευτική αγωγή, συχνά δε νοσηλευόταν λόγω της επιβαρυντικής για την υγεία του νόσου. Έτσι, κατά τον κρίσιμο χρόνο της σύνταξης του προσβαλλόμενου συμβολαίου γονικής παροχής είχαν διαταραχθεί οι πνευματικές και ψυχικές λειτουργίες του αποβιώσαντος, εξ αιτίας της ψυχικής και νευρολογικής παθήσεως από την οποία έπαυσε, οι οποίες ήσαν βαριές και χρόνιες, σε τέτοιο βαθμό ώστε να μην έχει πλήρη συνείδηση των πράξεων του, να βρίσκεται σε σύγχυση και να μην έχει την ικανότητα να διαγνώσει την ουσία, το περιεχόμενο και τις συνέπειες της πιο πάνω πράξης (γονικής παροχής) που επιχειρούσε. Παρόλ'αυτα, εξ αιτίας της ασθένειας από την οποία έπαυσε, βρισκόταν σε σοβαρή ψυχική και διανοητική διαταραχή, που αποφασιστικά περιόριζε την λειτουργία της βούλησής του και δεν μπορούσε να σταθμίσει λογικά και φυσιολογικά τα πράγματα ούτε ήταν σε θέση να προσδιορίσει με λογικές σκέψεις τη βούληση του σε σχέση με τη διάθεση της περιουσίας του. Τα ανωτέρω προκύπτουν με σαφήνεια όχι μόνο από την διαπιστωμένη από τους θεράποντες ιατρούς κλινική κατάσταση με βάση τις προαναφερθείσες γνωματεύσεις. Ομοίως, και στην ένορκη κατάθεση του ο αδικούσας της ενάγουσας Γ. περιέγραψε την επιβαρυνμένη κλινική κατάσταση του πατέρα του, αναφερόντες σε συμβάν όπου δεν αναγνώρισε την εργονή του Μ. Β. ενώ συνομιλούσε μαζί της ,όπως και τον ίδιο που τον αποκάλυψε "μαργαρι", επίσης επιβεβαίωσε ότι ο θανάτν νόμιζε πως ζούσε στον πόλεμο έχοντας χάσει την αίσθηση τον παρόντος χρόνου, πίστευε δε πως τον κληρονόσαν οι Γερμανοί να τον σκοτώσουν", ξεχνούσε ότι γεμμάτιζε, ενώ την περίοδο πριν τον θάνατο του η κατάσταση που ήταν πολύ άσχημη δεν μπορούσε να κοιμηθεί και είχε παρακολούθηση από τον ψυχίατρο Α. Κ.. Τα παραπάνω κατέθεσαν οι μάρτυρες μετά λόγου γνώσεως. Για όλα τα προαναφερθέντα κρίσιμα περιστατικά το Δικαστήριο δεν μπορεί να

οδηγηθεί σε διαφορετική κρίση από τις αμφιβολίες πειστικότητας καταθέσεως αφενός μεν της μάρτυρος ανταποδείξεως Σ. Μ., αδιάρης του εναγόμενου, αφετέρου δε από τις προσαγόμενες από τον τελευταίο ένορκες καταθέσεις, ούτε από άλλο αποδεικτικό μέσο, που ο εναγόμενος επικαλείται και προσάγει, τα οποία αποδεικτικά μέσα κρίνονται λιγότερο πειστικά από εκείνα της ενάγουσας, που ήδη αναφέρθηκαν. Ειδικότερα οι καταθέσεις της χήρας του αποβιώσαντος και της κόρης του Σ. με τις οποίες παρουσιάζεται ο πατέρας ως υγιής διανοητικά μέχρι το τέλος της ζωής του και ότι αρρώστησε έξι μήνες πριν πεθάνει και είχε μόνο καρδιολογικά προβλήματα αναγνούνται πλήρως από τις προαναφερθείσες ιατρικές βεβαιώσεις και συνεπώς, κατ' αντικειμενική κρίση, δεν μπορούν να ανατρέψουν τους αγωγικούς ισχυρισμούς ούτε να παράσχουν πίστη στο Δικαστήριο για το σχηματισμό αντίθετης δικανικής πεποιθήσεως. Ακόμη οι μάρτυρες του εναγόμενου Μ. Β. και Μ. Μ. αναφέρονται σε καρδιολογικές φύσεις προβλήματα χωρίς να προκύπτει εάν είχαν επαφές στο κρίσιμο χρονικό διάστημα με τον αποθανόντα ενώ οι μάρτυρες της ενάγουσας περιέγραψαν με σαφήνεια την σταδιακή χειροτέρευση της κατάστασής της με μείνα συγκεκριμένων συμβάντων τα οποία οι μάρτυρες του εναγόμενου αποσιώπησαν. Επίσης η εν λόγω κρίση του Δικαστηρίου δεν μπορεί να κλονισθεί από τα προσκομιζόμενα από την εναγομένη έγγραφα και ειδικότερα από την από 26-11- 2013 έκθεση δικαστικής ψυχιατρικής του νευρολόγου ψυχιάτρου Δ. Γ. ο οποίος δεν ήταν θεράπων ιατρός του αποβιώσαντος πατέρα των διαδίκων, δεν τον γνώριζε ούτε τον εξέτασε ποτέ κατά την διάρκεια της ζωής του...".Με βάση τις ανωτέρω παραδοχές, το Εφετείο απέρριψε την από 25-2-2014 έρεση του αποβιώσαντος και απάκυρωσε την απόφαση του πρωτοβαθμίου (Πολυμελούς Πρωτοδικείου Κώ) Δικαστηρίου, που δέχθηκε την από 16-2-2011 αγωγή της αναρεσβίβητης, είχε αναγνωρίσει την ακυρότητα του .../28-9-2009 συμβολαίου γονικής παροχής, της συμβολαιογράφου Καλίνουα Α. Κ..

Ο αναρεπτικός λόγος του άρθρου 559 αριθμ.8 ΚΠολΔ για λήψη ή μη υπόψη προταθέντος και έχοντος ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης πράγματος, προϋποθέτει πράγμα παραδεκτός προταθέν, αφού διαφορετικά το δικαστήριο της ουσίας δεν επιτρέπεται να λάβει υπόψη. "Πράγματα" δε θεωρούνται οι αυτοτελείς ισχυρισμοί των διαδίκων, που συγκροτούν την ιστορική βάση και επομένως θεμελιώνουν το αίτημα της αγωγής, ανταγωγής, ένστασης ή αντάστασης ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος καθώς και οι κύριοι ή πρόσθετοι λόγοι έρεσης που αφορούν αυτοτελείς πραγματικούς ισχυρισμούς και όχι οι ισχυρισμοί που αποτελούν άρνηση της αγωγής ή μη έχοντα αυτοτέλεια επιχειρήματα νομικά ή πραγματικά, τα οποία αντλούνται από το νόμο ή την εκτίμηση του αποδείξεων (Ολ.ΑΠ3/1997, ΑΠ851/2015). Περαιτέρω, δεν ιδρύεται ο λόγος αυτός ανάρσεως όταν ο μη εραυνθείς ισχυρισμός δεν είναι νόμιμος (Ολ.ΑΠ 14/2004) ή δεν ασκεί ουσιαστική επίδραση στην έκβαση της δίκης, όπως είναι ο αλυστελνός ισχυρισμός (ΑΠ621/2004).

Ο προβλεπόμενος από τον αρ. 11 γ του άρθρου 559 ΚΠολΔ λόγος ανάρσεως στοιχοθετείται αν το δικαστήριο της ουσίας παρέλανε να λάβει υπόψη, κατά την κατάτρωση του αποδεικτικού συλλογισμού του, αποδεικτικά μέσα, τα οποία οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν παραδεκτά και νόμιμα και τα οποία ήταν χρήσιμα για έμση ή έμση (με συναγωγή τεκμηρίων) αποδείξει πραγματικών ισχυρισμών που ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, δηλαδή παραδεκτών και νομίμων πραγματικών ισχυρισμών, που θεμελιώνουν την αγωγή ή τις ενστάσεις ή χρησιμεύουν για την απόκρουση της αγωγής ή των ενστάσεων και, ως εκ τούτου, επιδρούν στη διαμόρφωση του δικαστικού της απόφασης (Ολ.ΑΠ 2/2008, 42/2002). Για να είναι οριζόμενος και παραδεκτός ο σχετικός λόγος ανάρσεως, πρέπει στο αναρεπτήριο να καθορίζονται με σαφήνεια και πληρότητα α) η

ταυτότητα και το περιεχόμενο του αποδεικτικού μέσου που δεν λήφθηκε υπόψη, β) η επίκληση και προσκόμιση και ο νόμιμος τρόπος προσκόμισης αυτού από τον αναρρεσείοντα στο δικαστήριο της ουσίας, που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση και γ) ο πραγματικός ισχυρισμός, για την απόδειξη ή ανταπόδειξη του οποίου αυτό προσκομίστηκε, καθώς και το περιεχόμενο του ισχυρισμού, ώστε να μπορεί να κριθεί αν αυτός είναι ουσιώδης και αν το αποδεικτικό μέσο ήταν κρίσιμο για την απόδειξη ή την ανταπόδειξη του (ΟΛΑΠ 1990/1982). Ο λόγος αυτός αναιρείται όταν το δικαστήριο δεν προσέδωσε στο αποδεικτικό μέσο την αποδεικτική βαρύτητα που υποστηρίζει ο αναρρεσείον ότι αυτό έχει, διότι με την ατίτasia αυτή πλήττεται η ανααιρετικός ανέλεκτη εκτίμηση των αποδείξεων κατ' άρθρο 561 παρ.1 ΚΠολΔ (ΟΛΑΠ2/2008).

Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 10 ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την τροποποίηση του με το άρθρο 17 του ν. 2915/2001, συντρέχει λόγος αναιρείσης όταν το δικαστήριο δέχθηκε ως αληθινά πράγματα που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκφραση της δικής χωρίς απόδειξη. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής καθιερώνεται ο πιο πάνω λόγος αναιρείσης, όταν το δικαστήριο δέχεται πράγματα, δηλαδή αυτοτελείς ισχυρισμούς, οι οποίοι τείνουν σε θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση του δικαιώματος που ασκείται με την αγωγή, ένσταση ή αντίσταση, χωρίς να έχει προσαχθεί οποιαδήποτε απόδειξη για τα πράγματα αυτά ή όταν δεν εκθέτει από ποια αποδεικτικά μέσα άντλησε την απόδειξη γι' αυτά (ΑΠ 104/2014). Δεν ιδρύεται, όμως, ο λόγος αυτός, όταν το δικαστήριο της ουσίας, μετά από την εκτίμηση προσκομισθέντων και αναπερομένων αποδεικτικών μέσων, καταλήξει έτσι και σε εσφαλμένη περί των πραγμάτων κρίση, η οποία είναι αναερητικά ανέλεκτη, κατ' άρθρο 562 παρ.1 ΚΠολΔ (ΑΠ 717/2016) ούτε απαιτείται να αξιολογούνται τα επί μέρους αποδεικτικά μέσα ή να εξαιδικεύονται τα έγγραφα ούτε να αναφέρεται σε ποιο συγκεκριμένο μέσο στηρίζεται καθεμία από τις πραγματικές παραδοχές του (ΑΠ 45/2014, 259/2007).

Στην προκειμένη περίπτωση, με τον μοναδικό λόγο της κρινόμενης αίτησης, ο αναρρεσείον επικαλούμενος συλλήβδην αναερητικές πλημμέλειες από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθμ.8, 10 και 11 μέμεται την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι, αντίστοιχα: 1)δεν έλαβε υπόψη τους περιεχόμενους στις προτάσεις του ενόπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, στο δικόγραφο της άρσης και στις ενόπιον του δευτεροβαθμίου επίσης δικαστηρίου προτάσεις του ισχυρισμούς, σύμφωνα με τους οποίους, α)ο αποβώσας πατέρας του είχε σόας τα φρένας και σε κάθε περίπτωση, κατά την κατάρτιση της επίδικης γονικής παροχής, είχε συνειδηση των πραττομένων, β)δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις του εδαφίου β του άρθρου 131 ΑΚ, ώστε να νομιμοποιείται η αναερσιβλήτη να επιδιώξει την αναγνώριση της ακυρότητας της δικαιοπραξίας και γ)η τελευταία δεν έχει έννομο συμφέρον για την άσκηση της ένδικης αγωγής της, αφού από την προσκόμιση του Ε9, την δήλωση στοιχείων ακινήτων του 2005 και του εκκαθαριστικού του έτους 2008 δεν παράγεται τέτοια, 2)δέχθηκε την αγωγή χωρίς απόδειξη, ενώ κατέληξε στο αποδεικτικό της πόρισμα, με εσφαλμένη εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων και συγκεκριμένα της γνωμάτευσης του ιατρού Ε.Α., των ιατρικών συνταγών και νοσηλείων του αποβώσαντος πατέρα του και του παραπεμπτικού εγγράφου για παρακλινική εξέταση του ιατρού Ν.Γ. και 3)δεν έλαβε υπόψη τα αποδεικτικά μέσα που νόμιμα είχε επικαλεσθεί και προσκομίσει ενόπιον του Εφετείου, ενώ, καταλλήγοντας στο ανωτέρω αποδεικτικό πόρισμα, προσέδωσε αυξημένη αποδεικτική δύναμη στα προσκομισθέντα από την αναερσιβλήτη αποδεικτικά στοιχεία και αντιθέτως, δεν εκτίμησε ορθά τα προσκομισθέντα από τον ίδιο, μεταξύ των οποίων, το ίδιο το συμβόλαιο γονικής παροχής, συνοδευόμενο από όλα τα απαιτούμενα φέροντα την ιδίωχειρη υπογραφή του πατέρα του έγγραφα, αλλά και την ένορκη βεβαίωση (.../2011 του συμβολαιογράφου

Ακλόμουν Π. Χ.) της μητέρας του Μ. Μ. - Π., από τα οποία προέκυπτε ότι ο πατέρας του είχε πλήρη συνειδηση των πραττομένων. Ο υπ' αριθμόν 1α λόγος είναι απαράδεκτος, διότι ο ανωτέρω ισχυρισμός δεν είναι "πράγμα", αλλά συνιστά άρνηση της αγωγής, ο υπ' αριθμόν 1β είναι επίσης απαράδεκτος, διότι ο υποτιθέμενος ισχυρισμός που δεν λήφθηκε υπόψη δεν είναι νόμιμος, αφού, κατά τα προαναφερθέντα, για την επίδικη σύμβαση γονικής παροχής και συνεπώς χαριστική, δεν απαιτείται η συνδρομή των προϋποθέσεων του δευτέρου εδαφίου του άρθρου 131 ΑΚ. Επίσης απαράδεκτος είναι και ο υπ' αριθμόν 1γ λόγος, διότι ο ισχυρισμός του ότι τα ανωτέρω έγγραφα δεν αποδεικνύουν το έννομο συμφέρον της αναερσιβλήτης, είναι άλυσιτελής και δεν αφορά σε ουσιώδες ζήτημα της δικής, δοθέντος ότι το έννομο συμφέρον της τελευταίας, προκύπτει από την επίκληση της ιδιότητάς της ως καταπιστευματοδόχου(και συνεπώς κληρονόμου υπό αναβλητική αίρεση) στο επίδικο ακίνητο. Ο υπ' αριθμόν 2 λόγος είναι αβάνιος, εφόσον όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της απόφασης, το Εφετείο σχημάτισε την κρίση του και κατέληξε στο προαναφερθέν αποδεικτικό πόρισμα, αφού έλαβε υπόψη τις καταθέσεις μαρτύρων, ένορκης βεβαιώσεις (...../2011, .../2012 και .../2015) και όλα τα έγγραφα που οι διάδοχοι είχαν προσκομίσει και επικαλεσθεί, μεταξύ των οποίων και την από 10-1-2011 ιατρική γνωμάτευση του νευρολόγου Ε. Α., το με αριθμ...../2-3-2010 εξήτιριο του ..., το .../16-2-2009 παραπεμπτικό του ιατρού Ν. Γ., το από 12-10-2011 εξώδικο του ιατρού Β. Β. και την από 26-11-2013 έκθεση του νευρολόγου ψυχιάτρου Δ. Γ.. Κατά το μέρος δε, που ο αναρρεσείον κατ' έπιφαση της ίδια αναερητικής πλημμέλειας (του άρθρου 559 αριθμ.10 ΚΠολΔ) αιτείται την προσβαλλόμενη απόφαση για εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, ο λόγος είναι απαράδεκτος, εφόσον πλήττεται πλέον η αναερητικός ανέλεκτη επί της ουσίας κρίση του Εφετείου. Ο υπ' αριθμόν 3 λόγος είναι επίσης απαράδεκτος, αφενός μεν λόγω αοριστίας, διότι δεν γίνεται επίκληση συγκεκριμένων αποδεικτικών μέσων που δεν λήφθηκαν υπόψη, αφετέρου δε, διότι πλήττεται η αναερητικός ανέλεκτη επί της ουσίας κρίση του δικαστηρίου ως προς την εκτίμηση αυτών. Τέλος, η επικαλούμενη από τον αναρρεσείοντα, με τον ίδιο αναερητικό λόγο, πλημμέλεια από το άρθρο 559 αριθμ.17 ΚΠολΔ, είναι απαράδεκτη, λόγω αοριστίας, εφόσον δεν γίνεται επίκληση στοιχείων (ήτοι αναερητικών διατάξεων του διατακτικού της προσβαλλόμενης απόφασης), που να τον θεμελιώνουν.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση αναιρείσης, να διαταχθεί η εισαγωγή του κατατεθέντος από τον αναρρεσείοντα παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο (αρθρ.495 παρ.4 ΚΠολΔ) και να καταδικαστεί ο τελευταίος, λόγω της ήττας του, στα δικαστικά έξοδα της αναερσιβλήτης (αρθρ.176, 183 ΚΠολΔ) κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 30 Δεκεμβρίου 2015 αίτηση του Σ. Μ. για αναιρείση της 98/2015 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Διοικητήσου (Μεταβατικής έδρας Κώ) Διατάσσει την εισαγωγή του κατατεθέντος παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

Καταδικάζει τον αναρρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα της αναερσιβλήτης, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2.700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 27 Φεβρουαρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 14 Μαρτίου 2018.